

Всички днес се казват Сори

Bart Moeyaert

An extract pp 5-31

Original title Tegenwoordig heet iedereen Sorry
Publisher Querido, 2018

Translation Dutch into Bulgarian
Translator Maria Encheva

© Bart Moeyaert/Maria Encheva/Querido/Flanders Literature – this text cannot be copied nor made public by means of (digital) print, copy, internet or in any other way without prior consent from the rights holders.

1

Брат ми стиска вилицата и ножа. Казва, че е гладен.
– Аз пък не особено – отвърщам аз.
Твърде горещо ми е за топла храна.
На голата гръд на Алън има удивителна.
Три пъти са го рязали на гърдите, но изглежда като един-единствен път. Още е жив.
Сърцето му прави „бум-бум“ вляво от тоя белег.
Или не – „бум-бум“ прави само половината му сърце.

2

Микровълновата пиука зад гърба ми, но мама не слага нищо на масата.
Сяда и забива лакти от двете страни на чинията си. Обявява, че иска да обсъди нещо с нас.
– Спокойно – обръща се тя към Алън и поставя ръка пред лицето му, сякаш е бърборил твърде дълго, макар Алън да е съвсем спокоен и просто да си седи и да диша.
Взема му ножа и вилицата.
После пак опира лакти в масата и отпуска брадичка в длани. Отмества очи от мен към някакво петно с формата на риба на повърхността на масата.
Поема си дълбоко дъх и съобщава, че баща ми и неговата Круз смятали този път да подходят различно.
Прекъсвам я:
– Мамо, давай направо.
И тя обяснява направо, че баща ми и неговата Круз ме намирали за мъчна и вироглава.
Не ми казва нищо ново.
Предложението, което следва, обаче е ново.
Щяло да им бъде по-лесно, ако не прекарвам всеки уикенд у тях. По-добре им се струвало да се виждаме веднъж на две седмици. Или на три. Според тях и аз това съм искала.
Нали?
Не звучи като предложение. Звучи като нещо вече решено.
Все пак държали да чуят какво мисля аз.
Отмествам очи от майка си към бялата чиния пред себе си.

Допреди малко в нея нямаше нищо, но хоп: отнякъде се е появило парче жилаво месо, за което дори не съм молила.

Отвърщам:

- Не съм мъчна и вироглава. Само понякога съм малко по-трудна.
- Това не са мои думи, Бианка – защитава се майка ми.
- Не са – съгласявам се аз. – Ама можеше да възразиш на баща ми.

Гласът ми трепери.

Мама поклаща глава и се усмихва фалшиво.

– Просто ти предавам какво ми каза – отговаря тя. – Като дойде да те вземе с Круз този следобед, ще го обсъдиш направо с него. Ти решаваш. Знаеш, че си момиче, за което се искат указания за употреба. Ти пожела да приказваме без заобикалки, така че не съм се опитвала да разкрася новината. Предадох ти думите, които използвах и те.

Мъчна и вироглава.

Избутвам чинията.

Поглеждам Алън, който отново е взел ножа и вилицата и ги е подредил като войници до чинията си в очакване на храната от микровълновата.

– Ами той? – питам аз мама и кимвам към Алън.

Ако зависи от мен, да прави с приборите каквото си иска. Ако ще, да размахва ножа опасно близо до лицето си, ако ще, да си избодне едното око.

Алън обръща глава в моя посока. Въздиша. Не държи да чува мнението ми.

Обясненията на мама обаче изслушва търпеливо.

Тя казва, че за него всичко остава постарому.

– Няма как, с неговото здраве. А и е на девет.

Има предвид, че е едва на девет, но го изрича така, сякаш брат ми никога няма да навърши десет.

Въртя очи. Помощ!

Мама и нейният театър.

От няколко месеца взима уроци и това си личи във всяко нейно движение.

Алън изпитва нужда да изиграе онова, което е чул. Че е червейче, горкичкият. Беззащитно създанийце. Хайванче.

Той отпуска глава върху облегалката на стола и простенва. С гласа на Стюи от „Семейният тип“ обявява, че е гладен. Добавя, че може да изяде цяло руло „Стефани“. Че ще изгълта целия вишнев сос като стой, та гледай.

Да, да.

Устата му се пълни със слюнка.

Мама слага пръст върху бялото хапче до чашата му. Избутва го към сина си.

– Хубаво – подхвърля тя. – Започни с това тук.

Издърпва приборите един по един от ръцете му и ги връща на мястото им до чинията. Казва, че след малко ще има ядене и че ще я зарадва много, ако изяде две-три хапки.

– С Бианка почти приключихме разговора.

Алън има гърло на вълк и стомах на мишка. Преструва се на голямата работа, докато не му сложиш нещо в чинията. Тогава започва да протестира, че било прекалено много, и бързо се предава.

Вглеждам се в мама и я питам с очи да не би да очаква да изпиукам, щом изтече една минута в размишления над новия план на баща ми и неговата Круз. Накрая/в крайна сметка/естествено от мен се очаква да реша, че става/няма проблем/супер.

Тя мълчи.

Аз мълча.

Никакво пиукане.

Не съм съгласна. Друга идея имах. Съвсем различен план.

Тя се привежда към мен, сякаш съм изрекла нещо неразбираемо.

– Само не ми се преструвай, че си чакала уикенда с нетърпение, Бианка. Не оставам с впечатление, че баща ти и неговата Круз ще ти липсват. През май се зарадва, когато казаха, че предпочитат да те взимат в събота, вместо в петък. Дори ден и половина в една къща с тях ти идва в повече.

– Те не живеят в къща.

– В къща живеят. Живеят в сграда с други хора и сградата си има покрив, така че е къща. Баща ти я избра такава.

– И неговата Круз – припомням ѝ аз. – Все тая.

Вдигам рамене.

Сграда, която едно време е била склад и в която почти няма стени и почти всичко е на всеки/да, добре/къща е/има покрив.

Трябват ми няколко секунди, не повече, за да преценя, че нямам желание да водя този разговор. Те никога не си взимат поука: най-напред решават без мен, после ме питат доволна ли съм от решението им.

Този път отговорът е „не“.

Не ми се занимава с брат ми, който най-напред се преструва на прегладняло животно и напада чинията си, а после бодва месото няколко пъти и моли за филия с масло – която и получава.

Не ми се яде сос, който напомня на кръв.

Не ми се слуша, че трябва да се храним чисто, понеже вишните оставяли петна, кухнята била бяла и нова, а фатсията – в прекрасен оттенък на зеленото.

Избутвам стола си назад. Краката стържат по плочките.

Мама се хваща за главата.

Просто чудесно.

Заявявам:

– Не съм гладна.

– Трябва да ядеш.

– Не и аз – отвърщам аз.

Зад гърба ми мама ми нарежда да се върна. Да се нахраня, че скоро ще огладнея. Да не скапвам настроението на всички. След малко щяло да дойде някакво приятелче на Алън да поиграят. И това приятелче имало много специална майка. Щяла съм да подскоча от радост, щом чуя коя е. Понеже съм я познавала. Сериозно.

Кълне ми се.

– Страшно я харесваш.

Понеже не реагирам, тя сменя тактиката.

Казва ми, че се държа неразумно. Че почти е готова да се съгласи с баща ми и неговата Круз.

Спирам в долния край на стълбището; ръката ми държи парапета.

Мъчна и вироглава.

Мама не го изрича, но думите ѝ минават през ума.

Много са нещата, които искам да направя и да кажа, но само вдишвам дълбоко и издишвам съвсем бавно.

Алън се обажда:

– Чувам я да диша, жива е.

– Аха – отвърща мама. Вдига неговата чиния, отнася я до тигана с вишнев сос и пита как се произнасяше името на приятелчето. – Шес?

Алан казва нещо, което прилича на това.

– Да – съгласява се мама, – вярно.

Двамата се разсмиват.

Няма да стоя тук. От това тяхно кикотене винаги ми причернява пред очите.

Потупвам се по задния джоб.

Взех ли си ключа?

Да.

Отключвам входната врата. После я затварям след себе си.

Не искам да си мислите, че съм ядосана. Нямам нищо против да си мислите, че съм ядосана.

3

Мама ме нарича „дива“.

Казва:

– Знам какво изпитваш, момичето ми. И аз бях така на твоята възраст.

Едно време при най-малкото нещо бягала да изпусне парата. Иначе блъскала и трошала.

Знам какво има предвид, само че тя няма представа как се чувствам.

Сравнява ме с разглезено дете, което се тръшка сърдито по пода, мята ръце и крака и крещи: „Няма, няма!“.

Бърка.

Много по-дива съм, отколкото си мисли, с тази разлика че почти не вдигам шум.

Като се прибера, ще ме пита къде съм била.

Ще поиска да научи дали съм си отваряла очите на четири. Дали разходката ми е помогнала да изпусна парата.

Дали отново съм... лесна и отстъпчива.

Ще отвърна „да“.

Ще опиша разходка, каквато не съм правила.

Ще ме видите да соча през рамото ѝ. С пръст ще прекося моста. Ще стигна до библиотеката. Ще покажа как съм заобиколила старческия дом и ще подхвърля нещо за хората, които не съм видяла. Или ще кажа, че съм се помотала на детската площадка, че съм се полюляла.

Тя взима уроци по актьорско майсторство – на мен такива не са ми нужни.

Ще се вгледа в очите ми, а аз ще отвърна на погледа ѝ и ще продължа да си съчинявам, докато не си каже, че Бианка май влиза в правия път. Не му е леко на детето, но ето – с всеки изминал ден става все по-малко трудно.

Да си мисли каквото ще.

4

Щом се потупвам по джобовете, за да проверя дали съм си взела ключа, и затварям вратата зад гърба си, не тръгвам на разходка за изпускане на парата.

Щом затварям вратата, свивам надясно.

Преди детската площадка пак свивам надясно и после още веднъж.

Изминавам половин пресечка.

През задната вратичка в дъното на нашия двор пак стигам до къщата. Оставам под сянката на храстите.

Никой не ме забелязва.

В началото долепях гръб в бетонната стена и изчаках няколко секунди, докато събера кураж.

Не си падам по буболечки.

Вече не изчакам, защото няма смисъл. Затварям очи и внимателно провирам тяло между стената и плета.

Най-напред раменете, после останалото.

Внимавам да не си остържа кожата на бетона. Тук-таме от мен стърчи някой кокал. Дрехите ми се закачат.

Винаги има момент, в който ми се приисква да се върна. Понеже зажужава някое насекомо или се раздвижва нечие пипало. Понеже някъде ме засърбява. В хрусталака гъмжи от живот.

Понякога плетът е този, който отказва да ме приеме.

Един клон ме сръчкава в хълбока.

Махай се, махай се.

Плетът беше пръв.

Вече беше тук, когато се нанесохме.

Някога някой забил в пръстта лопата, за да изкопае дупка и да засади жив плет. Някога някой си помислил: „Тук ще расте плет, през който няма да може да се минава“.

Този някой си беше направил сметките без кръчмаря.

В даден момент бетонната стена изчезва. Усещането е странно.

Около мен остават само храсти. Прах и зеленина, паяжини, бодливи клони. Сякаш са ме захвърлили в короната на дърво и съм изгубила представа къде е ляво и къде – дясно, къде е отпред и къде – отзад.

Преброявам до три, понеже не искам да стоя винаги в плен на някакъв храст.

Три две хоп.

5

И ето ме жива и здрава върху парчето земя, за чието съществуване не подозира никой.

Не е голямо.

Не мога да се излегна на него.

Не знам на кого е или на кого е било. Може да е част от нашия двор, а може да е от двора на съседката.

Открих това място на осем години, докато търсех една топка и всичко ми изглеждаше по-голямо.

Под слой листа и пръст се крие малка площадка от плочки – под на барака, която е стояла тук едно време.

От едната страна отново се показва бетонната стена. От другата са плетът и ограда, която някога е била синя.

Това място е мое, но ми се налага да го делия с/ха-ха/буболечките в косата си и под дрехите си.

Щипането и гъделичкането не минават, като се почеша.

Най-често съм и нахапана някъде. Винаги се оказвам с пъпки от комари или от гадинки, които са се бранели.

Част от оградата е увиснала. Придърпвам една от летвите и се промушвам през пролуката.

Зад курника на съседката има забравен стол.

И съседката е забравена от всички като стола.

Щом сядам, отново започвам да дишам с пълни гърди. През цялото време в джобовете ми е имало камъни, най-сетне захвърлям якето/такова е усещането.

– Удобно ли ти е? – питам се.

Отговорът е „да“.

Удобно ми е тук, под дърветата в изоставения чужд двор, до старата купчина компост на съседката, зад курника с кокошките, колците на боба, градинката със зелевите глави, които изглеждат така, сякаш

са избухнали, и пластмасовата къщичка за игра от “Замръзналото кралство“, която стои тук от години и се е обезцветила съвсем.

Никой не знае къде съм.

Съседката не стига по-далеч от курника. Хвърля на животните остатъци от храна или отваря вратичката, за да събере яйцата, след което се връща в къщата си.

Един-единствен път замъква градински шезлонг до едно слънчево петно. Надникна ли през дупка в стената на курника, я виждам да се излежава.

След четвърт час ѝ втръсва от толкова слънце. Връща шезлонга в бараката и се прибира. Заклучва входната врата и спуска щората.

Докато седя тук, не съм никъде.

Никой никога няма да ме открие.

6

Днес кокошките не гъват. Най-често поне една каканиже, сякаш предупреждава останалите.

Внимавайте, момичета, внимавайте. Детето пак иде.

Щом наострям уши, чувам гласовете на мама и Алън зад дърветата.

Не разбирам какво си казват, въпреки че плъзгащата се врата към кухнята е отворена.

Междувременно Алън трябва да е преглътнал хапка от рулото. Може би дъхът му мирише на вишни. Не е изключено и отдавна да си е поискал филия с масло.

Със сладко от кайсии, мамо, моля ти се.

Обича да прави така: да моли за нещо, което нямаме вкъщи. Знае, че мама ще изпита вина, ще му отвърне: „Съжалявам, миличък“ и ще започне да се държи с него двойно по-угоднически.

7

На входната ни врата се звъни. Очаквам скърцането на маминия стол/да, ето го и него.

После се възцарява тишина.

Твърде рано е за плътния глас на баща ми.

Баща ми и неговата Круз казаха, че ще ме вземат в късния следобед. Денят е едва към средата си.

Преди това трябва да се обядва, да се изяде резенът руло „Стефани“, филията с масло без сладко от кайсии. Мръсните чинии трябва да отидат в миялната.

Баща ми и неговата Круз трябва да се подготвят за мен.

Не биха ме изтърпели толкова рано.

Чувал Алън да пее и да ръмжи. След него друг глас запява и заръмжава още по-силно.

Сигурно е приятелчето.

Синчето със специалната майка/добре/чудесно.

Просто ме оставете на мира.

Настанявам се на стария стол в мъчна и вироглава поза.

Често седя тук повече от час, докато размишлявам за мама или за баща си, или за двамата по времето, когато бяха заедно, или за Круз.

В пластмасова кутия в суха дупка между оградата и курника крия някои неща.

Сок и пакет стафиди.

Сока го взех от нашия хладилник, а стафидите – от шкафа; това не е кражба.

В дупката има и стара кутия за бисквити, в която държа албуми със снимки, няколко молива, ножица и тетрадка, в която пиша или рисувам. Понякога с няколко изречения обяснявам как се чувствам.

Друг път пиша само една дума. Рисунката около нея става огромна. Много ме бива в рисуването на несъществуващи цветя и растения.

В стаята си, на дъното на гардероба, пазя дебели тетрадки с изрезки от вестници и списания. Няма как да ги пренеса незабелязано тук.

Албумите са прибрани в общ плик. Албуми, които мама е поръчала по интернет.

Един от тях съдържа нейни момичешки снимки.

Друг е от началото на запознанството ѝ с баща ми. По снимките не личи, че един ден ще имат деца. Не личи и че няма да останат заедно.

Има и албум от моето раждане. В средата му се появява Алън. На снимката с Алън се вижда нашата къща.

От гледката на фотографираната къща се натъквавам. Не знам каква е причината.

8

Алън звучи като птиче от анимационен филм. Приятелчето, което не съм виждала преди, също казва нещо. Гласовете им се извиват към небето, издигат се над храстите и дърветата, над оградата и курника.

Казвам си, че не ми е интересно.

Знам, че лъжа.

Естествено че искам да видя коя е майката, която страшно харесвам.

Да се заемам ли с прибирането от разходката?

Още не съм си отговорила, когато скачам от стола.

9

Щом влизам в хола, едва не се препъвам в краката на Били Кинг. От уплаха закривам уста с длан. Разхълцвам се.

Били Кинг седи на фотьойла пред телевизора. Слънцето я огрява, но тя не мига. Свикнала е да я осветяват.

– Здравей – обажда се тя.

Не вярвам на очите си.

Така се ошашавям, че забравям да поздравя.

Планът ми беше да вляза/да проверя коя е тази майка/а, окей, тази била значи/и да се оттегля в стаята си/време за други занимания.

А сега крача към кухнята, където е мама. Заставам до нея и казвам:

– Били Кинг е у дома ни.

Завесите до плъзгащата се врата се издуват. Отвън долитат звуци на птици и на играещи деца.

– Бианка, дъще – отвръща майка ми, – ако беше останала на масата, щях да ти кажа по-рано.

Тя протяга ръка, за да вземе захарницата от горния рафт. Междувременно наднича през рамо.

Подхвърля:

– А това е синът ѝ, как ти беше името, приятел, все ти произнасям името погрешно.

Обръщам очи към кухненската маса.

Оттам ни зяпа брат ми.

Срещу него седи момче, което налапва остатъка от филията на една хапка, обърсва си устата и казва:
– Джеб.

Името му продължава три секунди.

С едно тръсване на главата той отмята русите кичури от лицето си.

В този миг осъзнавам, че Алън е приятел със сина на Били Кинг.

Къде съм била през цялото време? На стола си ли съм седяла, под камък ли съм се крила, в стаята си ли съм се спотайвала?

Недостатъкът на изчезването е, че от време на време пропускаш по нещо.

Тази сутрин, например, си опаковах кувара за уикенда. Слушах музика на леглото. После се промъкнах на пръсти в стаята на майка си. Там извадих живота ѝ изпод кревата. Кутията не е голяма, но в моята стая изглежда великанска.

През всички тези часове не съм знаела, че Били Кинг ще ни дойде на гости.

10

Мама диша по-учестено от друг път.

И тя се вълнува, че в дома ни има актриса.

Нищо друго не я издава.

Пръстите ѝ са като пеперуди, които пърхат по подноса.

Върху няколко оранжеви салфетки е подредила захарница с миниатюрна лъжичка, порцеланова кравичка с мляко, чашки и чинийки, стъклена чиния с няколко резена сладкиш.

В центъра на подноса слага каната с чай.

– Какво значи това? – шепна аз.

– А?

Поглеждам я, та да прочете по погледа ми, че не смятам да си повтарям въпроса.

Привеждам горната половина на тялото си напред и настрани; надничам към фотьюйла и телевизора.

Били си е там. Не съм си въобразила.

– Искате ли по още една филия? – пита майка ми зад гърба ми.

Завива ми се свят.

Птиците, пищенето на деца навън, майка ми, която шумоли с торбата на хляба и маже филии за брат ми и Джеб.

От всички тук най-важна е Били.

Трябва да се помъча да забравя останалите.

Били седи от плът и кръв в нашата всекидневна.

Прелиства списание, в което има нейна снимка.

Не, не е вярно. В сряда изрязах нейното интервю. Имам си тетрадка с изрезки за „Сред нас“.

В интервюто се разказваше за болестта, която преборила, и как скоро започвала снимки на филм, който всички очаквали с нетърпение. В него тя играела две различни жени. Такова нещо не било правено друг път.

С едно движение Били прибира косата зад ушите си.

Тениската и панталонът ѝ са обсипани с блестящи цветя. Сигурно ѝ е топло във фотьюйла, но под прожекторите в телевизионното студио, естествено, е още по-топло.

– Варда! – казва майка ми, защото ѝ препречвам пътя.

Мястото ми не е тук, при Алън и Джеб. Нито пък при майка ми. Не е и при Били, макар да си мисля, че ако ме познаваше, тя поне би ме разбрала добре.

Вероятно Били знае как се укротяват мисли.

11

Кварталните дечурлига се ровят в пясъчника или се люлеят. Скрибуцането идва от люлката. Скачат в езерца и басейни.

Отнякъде, от къща далеч оттук, приижда глас на жената, която чете новините по радиото. Говори за някакъв щекотлив въпрос. Използва думата два пъти.

Струва ми, че знам какво значи „щекотлив“.

Алън и Джекз кротуват на столовете и ядат филии. Седят един срещу друг и си шушукат.

Не разбирам нито дума, но не ми е трудно да си представя за какво си говорят.

След малко брат ми ще предложи на Джекз да поритат топка, а след това ще направят двайсет и седем други неща. Естествено, ще поплуват, или поне каквото разбира Алън под „плуване“.

Басейнът от „Алди“ стои надут цяла седмица.

В него Алън строи къщи от кофички и дървени кутии. Пуска няколко колички и прави цунами.

Истинско чудо е, че басейнът не се е спукал досега. Всеки ден се състои по един апокалипсис.

Земетресението на Алън унищожават цели континенти. Алън също не оцелява.

Водата винаги го повлича.

За да увеличи ефекта, той грабва градинския маркуч и стисва счупения накрайник под мишница или между бедрата си. Ляга и притиска глава към най-горния пръстен на надуваемия басейн. Водата се излива покрай ушите му през ръба на басейна. Струята на маркуча се извива във всички посоки.

После басейнът се превръща в лодка.

Алън се премества през борда и се претъркулва по пропитата с вода трева. Мъчи се да се спаси, плувайки бруст или кроул – каквото знае.

Докато играе на удавник, напомня на скакалец.

Не си представям Джекз с русата му коса да плува в тревата.

Вероятно Джекз си има истински басейн.

12

Майка ми оставя подноса с чая на холната масичка и пита Били дали все пак не иска нещо разхладително. В хладилника има кана студен чай с лимон и кубчета лед.

– Да донеса ли каната? Мога да ѝ сложа още малко лед – предлага тя.

Били отговаря, че топлите напитки са добро решение в горещи дни.

Звучи по-спокойно, отколкото по телевизията.

В „Сред нас“ се казва Илона Алдерс и работи в кафене.

В делнични дни ѝ се налага да повишава глас, за да надвика глъчта. Винаги първо кръстосва ръце, после долепя длан към бузата си и отпуска глава. Чак след това отваря уста.

А сега главата ѝ изглежда лека като перце. Вероятно е доволна, задето може да си почине и да бъде себе си.

Не ѝ се налага да крещи. Бих могла да чужа мислите ѝ.

Лъжичките дрънчат в чашките.

Вадя от бюфета голяма чаша, но забравям да си сипя вода.

Надавам ухо за чуждия разговор, както обича да прави и Били, когато е Илона. Ушите ѝ са нейният работен инструмент.

В кафенето тя по цели дни мие чаши или налива бива. Личи ѝ, че е добър слушател, но понякога трябва да се преструва на глуха.

Докато подслушва, тя си гълта корема, и застава до откренатата врата и наостря уши. Очите ѝ се плъзгат по посока на процепа. В съседната стая разговарят примерно Дахмар и Сам или някой друг от „Сред нас“ и си казват неща, който никой още не знае.

Илона обича да повтаря: „Това пък какво значи?“, като натъртва върху „това“. Ако някой я изненада, докато подслушва, и влезе неочаквано в помещението, тя пак възкликва: „Какво, за бога, значи това?“

Никой не може да изрече тази реплика като нея: с всичките ѝ букви. Мъча се да не го повтарям твърде често – „Това пък какво значи?“, – но истината е, че ми харесва да го казвам.

13

Били простенва от удоволствие. Подхвърля, че чаят ухае превъзходно.

Вдишвам дълбоко през носа, сякаш бих могла да го подуша оттук.

Или да усетя парфюма ѝ.

Веднъж Сам ѝ каза, че миришела на череша.

Преди време той беше влюбен в Илона. Най-често носи карирани ризи с къс ръкав. Стоят му страхотно.

Илона и Сам бяха двойка, но тяхното не продължи дълго.

Когато се целуваха, изглеждаха възхитително. Тая дума двамата използваша в едно шоу по телевизията.

Зрителите бяха щастливи, че истинската любов съществува и че може да позвъни на всяка врата.

Така рекоха двамата в телевизионното шоу: „Истинската любов съществува и може да позвъни и на вашата врата“. После на екрана се появи снимка на Сам, който звъни на някаква врата.

Въпреки това когато Сам поиска ръката на Илона, тя му каза „не“.

Това се случи на Майорка. Цяла седмица зрителите очакваха напрегнати предложението и всички вярваха, че отговорът ще е „да“. Отказът дойде като студен душ.

Не.

14

Зад гърба ми брат ми пита Джеб дали му се рита топка. Или му се плува. И дали си носи бански.

– Не – отговаря Джеб.

– Нищо – успокоява го Алън и си смъква късия панталон, за да си покаже банските. – През лятото ги нося като бельо. Ти обаче можеш да плуваш и по гащи. Майка ми няма да има нищо против. Знам много готини начини да се плува.

– По гръб ли? – предполага Джеб.

– Не, по трева – отвръща Алън.

Извърщам глава към масата, понеже искам да видя изражението на Джеб.

Лицето му се прояснява. Плуването на трева го е въодушевило.

Казва, че иска да се научи.

– Ще ти покажа – обещава му Алън.

Джеб вдига два палеца.

Доста неразумно решение. Не знае с какво се захваща.

Не знае, че под тревата има кал. От пръстта се подават дебели червеи, които търсят глътка въздух, но се давят във водата.

– Супер! – възкликва Джек.

Оригва се шумно от сандвичите в стомаха си.

– Ама че маниери! – провиква се Били от фотьойла си във всекидневната.

– Сори, мамо – отговаря Джек. Изрича го така, сякаш е една дума.

После избутва стола си назад и излиза на двора след Алън.

Двамата ритат известно време топка, после играят пинг-понг, играят на „Лудия доктор“, на карнавал и на двайсет и три други неща, които им омръзват след точно трийсет секунди. И всичко това се случва на тревата в нашия двор.